

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 56 w związku z art. 69 dyrektywy [Parlamentu Europejskiego i Rady] 2014/24/UE⁽¹⁾ [z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylającej dyrektywę 2004/18/WE], odpowiednio art. 38 w związku z art. 49 dyrektywy [Parlamentu Europejskiego i Rady] 2009/81/WE⁽²⁾ [z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania niektórych zamówień na roboty budowlane, dostawy i usługi przez instytucje lub podmioty zamawiające w dziedzinach obronności i bezpieczeństwa i zmieniającej dyrektywy 2004/17/WE i 2004/18/WE], należy interpretować w ten sposób, że przy obiektywnej niemożności zastosowania przyjętego w prawie krajowym kryterium oceny oferty z rażąco niską ceną i braku innego – wybranego i uprzednio ogłoszonego przez podmiot zamawiający – kryterium podmiot zamawiający nie ma obowiązku przeprowadzenia kontroli istnienia oferty z rażąco niską ceną?
- 2) Czy art. 56 w związku z art. 69 dyrektywy 2014/24/UE, odpowiednio art. 38 w związku z art. 49 dyrektywy 2009/81/WE, należy interpretować w ten sposób, że podmiot zamawiający ma obowiązek przeprowadzenia kontroli istnienia ofert z rażąco niską ceną wyłącznie, gdy istnieje wątpliwość w odniesieniu do którejś z ofert lub przeciwnie – podmiot zamawiający ma obowiązek zawsze upewnić się co do powagi otrzymanych ofert, wskazując odpowiednie uzasadnienie w tym względzie?
- 3) Czy podobny wymóg ma zastosowanie do podmiotu zamawiającego, gdy złożono wyłącznie dwie oferty w ramach postępowania o udzielenie zamówienia publicznego?
- 4) Czy art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że ocena podmiotu zamawiającego dotycząca braku wątpliwości w odniesieniu do istnienia rażąco niskiej oferty – odpowiednio jego upewnienie się co do istnienia poważnej oferty w odniesieniu do uczestnika sklasyfikowanego na pierwszym miejscu – podlega kontroli sądowej?
- 5) Na wypadek udzielenia odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie, czy art. 47 karty należy interpretować w ten sposób, że podmiot zamawiający w ramach postępowania o udzielenie zamówienia publicznego, który nie przeprowadził kontroli istnienia oferty z rażąco niską ceną, ma obowiązek wyjaśnić i uzasadnić brak wątpliwości co do istnienia oferty z rażąco niską ceną, to jest istnienie poważnej oferty w odniesieniu do sklasyfikowanej na pierwszym miejscu oferty?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylająca dyrektywę 2004/18/WE (Tekst mający znaczenie dla EOG), Dz.U. 2014, L 94, s. 65.

(²) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/81/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania niektórych zamówień na roboty budowlane, dostawy i usługi przez instytucje lub podmioty zamawiające w dziedzinach obronności i bezpieczeństwa i zmieniająca dyrektywy 2004/17/WE i 2004/18/WE (Tekst mający znaczenie dla EOG), Dz.U. 2009, L 216, s. 76.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski rajonen syd
(Bułgaria) w dniu 18 grudnia 2020 r. – „Banka DSK” EAD / RP**

(Sprawa C-689/20)

(2021/C 88/19)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Sofijski rajonen syd

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: „Banka DSK” EAD

Strona pozwana: RP

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 3 ust. 1 dyrektywy [Rady 93/13/EWG⁽¹⁾] z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich] w związku z pkt 1 lit. e) i f) załącznika do tej dyrektywy oraz art. 15 ust. 2 i 3 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że nie spełniają wymogów działania w dobrej wierze i nakładają zobowiązania na konsumenta warunki umowne, które istotnie zwiększają koszty ponoszone przez konsumenta w ramach umowy o kredyt w wypadku, gdy konsument nie dokonuje comiesięcznej wpłaty swojego wynagrodzenia za pracę [na rachunek prowadzony w] banku będącym kredytodawcą, mając na względzie, że zgodnie z warunkami umowy jest on zobowiązany do ustanowienia zastawu na wierzytelności z tytułu wynagrodzenia za pracę, niezależnie od tego w jaki sposób i w którym państwie je otrzymuje?
2. Na wypadek udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, czy art. 3 ust. 1 dyrektywy 93/13/EWG w związku z pkt 1 lit. e) i f) załącznika do tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że nie spełniają wymogów działania w dobrej wierze i nakładają zobowiązania na konsumenta warunki umowne, które zobowiązują konsumenta do faktycznego korzystania również z innych usług udzielającego kredytu przedsiębiorcy – poza dokonywaniem wpłaty wynagrodzenia na prowadzony przez niego rachunek?

3. Na wypadek udzielenia odpowiedzi co do zasady twierdzącej na pytanie drugie, jakie kryteria powinien przyjąć sąd krajowy przy ocenie nieuczciwego charakteru warunków? W szczególności czy należy uwzględnić stopień powiązania między przedmiotem umowy o kredyt a dodatkowymi usługami, do korzystania z których jest zobowiązany konsument, liczbę usług, a także krajowe przepisy dotyczące ograniczenia sprzedaży wiązanej?
4. Czy zasada wykładni zgodnej prawa krajowego z aktami prawa Unii Europejskiej, wywiedziona z pkt 26 wyroku w sprawie 14/83 von Colson, ma również zastosowanie przy wykładni przepisów krajowych regulujących odmienną, lecz związaną, materię prawną (w niniejszym wypadku – reguły dotyczące nieuczciwej konkurencji) w odniesieniu do aktu prawa Unii Europejskiej, który sąd krajowy stosuje w rozpatrywanej przed nim sprawie (w niniejszym wypadku – dyrektywy 93/13/EWG w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich)?
5. Czy art. 7 ust. 2 dyrektywy 2005/29/WE ⁽¹⁾ [Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającej dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady] w związku z art. 6 ust. 1 lit. d) tej dyrektywy i art. 10 ust. 2 lit. f) dyrektywy [Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE ⁽²⁾ z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG] należy interpretować w ten sposób, że zakazują one wskazania niższej stopy oprocentowania w podstawowym tekście umowy o kredyt konsumencki, jeśli udzielenie kredytu przy tej stopie oprocentowania jest uzależnione od warunków opisanych w załączniku do umowy? Czy w ramach tej oceny należy ocenić sposób sformułowania warunków obniżenia stopy oprocentowania, cofnięcie takiego obniżenia i sposoby jego przywrócenia?
6. Czy art. 5 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2005/29/WE należy interpretować w ten sposób, że przy ocenie możliwości istotnej zmiany gospodarczego zachowania konsumentów należy uwzględnić udział w rynku banku, który udziela kredytów konsumenckich, przy uwzględnieniu potrzeb konsumentów takich produktów?
7. Czy art. 3 lit. g) dyrektywy 2008/48/WE należy interpretować w ten sposób, że koszty określone w umowach powiązanych z umową o kredyt konsumencki – przy których wykonaniu otrzymuje się rabat w zakresie odsetek wynikających z umowy o kredyt konsumencki – stanowią część rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania kredytu i powinny zostać uwzględnione przy jej obliczaniu?
8. Czy art. 3 lit. g) dyrektywy 2008/48/WE w związku z art. 5 dyrektywy 93/13/EWG należy interpretować w ten sposób, że w wypadku niewykonania zobowiązań wynikających z umów powiązanych z umową o kredyt – co powiązано z podwyższeniem stopy oprocentowania kredytu – rzeczywistą roczną stopę oprocentowania kredytu należy obliczyć również zgodnie z podwyższoną roczną stopą oprocentowania wynikającą ze wspomnianego niewykonania?
9. Czy art. 10 ust. 2 lit. g) dyrektywy 2008/48/WE należy interpretować w ten sposób, że nieprawidłowe wskazanie rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania w umowie o kredyt zawartej między przedsiębiorcą a konsumentem (kredytobiorcą) należy uznać za brak wskazania rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania w umowie o kredyt, a sąd krajowy powinien wyciągnąć konsekwencje przewidziane w prawie krajowym na wypadek niewskazania rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania w umowie o kredyt konsumencki?
10. Czy art. 22 ust. 4 dyrektywy 2008/48/WE należy interpretować w ten sposób, że przewidziana w prawie krajowym sankcja nieważności umowy o kredyt konsumencki, w ramach której zwrotowi podlega jedynie wypłacona kwota główna, jest proporcjonalna w wypadkach, w których umowa o kredyt konsumencki nie zawiera dokładnego wskazania rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania?.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, Dz.U. 1993, L 95, s. 29, polskie wydanie specjalne: rozdział 15, tom 2, s. 288.

⁽²⁾ Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („Dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych”), Dz.U. 2005, L 149, s. 22.

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG, Dz.U. 2008, L 133, s. 66.